

Espanya contra Catalunya, “sostenella y no enmendalla”?

written by Joan Manzano | 4 de maig de 2023

Sobre la cronologia del conflicte, que neix a Castella, amb Felip IV: “Cal imposar a Catalunya els usos i costums castellans”. Es va agreujar amb la guerra de Successió ja que Catalunya preferia al candidat austríac i va perdre. Felip V, primer Borbó, va castigar severament el poble català, va incomplir totes les promeses, va prohibir el català, va tancar universitats, va despatxar tots els funcionaris i dirigents catalans i va traslladar funcionaris i governadors castellans.

La colonització que va seguir fins al Felip VI actual, passant per Repúbliques, Franco. Història per a tots coneguda. La qualificada “transició” semblava oferir integració i, Catalunya, declarada “nacionalitat històrica”, va votar la Constitució. Amb el resultat que el primer Estatut ja es va incomplir.

El segon Estatut, elaborat constitucionalment, aprovat en dos Parlaments, confirmat pels votants catalans i signat pel rei, va ser modificat pel Constitucional, que va anul·lar articles, va modificar-ne uns altres, que curiosament continuen vigents en estatuts espanyols. Eren constitucionals o no? Clara parcialitat del TC. Avui, Catalunya està fora de la Constitució.

La societat catalana reacciona amb dignitat democràtica

En paral·lel a l'àmbit legislatiu, en el pla executiu, a Catalunya tenim transferències pendents, demostrats incompliments en camps importantíssims, un infrafinançament admès, invasió de competències, entre altres.

Aquest súmmum de despropòsits porta a una reacció de la societat catalana que amb dignitat, consciència de la seva

identitat i dels clars perjudicis per a empreses, professionals i treballadors, va organitzar macromanifestacions que van sorprendre Europa i van iniciar "el procés". Demanaven un referèndum democràtic per a decidir el futur, que es va celebrar malgrat els molts intents d'impedir-ho. Va haver-hi una repressió policial que va escandalitzar el món democràtic. I, posteriorment, una forta repressió judicial amb judicis i sentències que han posat la justícia espanyola en evidència davant de la justícia alemanya, suïssa, belga, anglesa, i de les Nacions Unides.

Més fets significatius. L'"Operació Catalunya", per exemple. Aquesta mena d'operacions no podrien succeir en estats democràtics seriosos, ja que mai haurien creat el problema. Cronològicament, es demostra que l'origen està en l'actuació dels alts estaments d'Espanya i que el "procés" que és "reacció", va ser posterior.

Ara ens trobem que l'independentisme ha estat derrotat, però no eliminat. L'Estat ha vençut, però no ha convençut tots als catalans i catalanes que continuen desitjant un altre referèndum democràtic o, directament, la independència. Segons es va publicar, Aznar ja va dir que "No es pot concedir un referèndum perquè guanya l'independentisme". O quan Gabilondo va afirmar: "Catalunya no se'n va. Ja se n'ha anat. L'hem feta fora nosaltres". Recordem que és Espanya, i no l'independentisme qui va començar el conflicte i qui l'agreuja.

Preguntes oportunes

Com ha gestionat i gestiona Espanya la seva relació amb Catalunya després de la contundent reacció democràtica de l'independentisme? Recordem Asimov quan diu "la violència és l'últim recurs dels dirigents incompetents". Això és el que ens hem trobat, l'únic recurs emprat per Espanya ha estat la repressió política, econòmica, judicial, policial, identitària, cultural, lingüística, etc. Fet que condueix a

què l'independentisme, clarament latent en la societat catalana, renunciï a voler seguir "amb" Espanya, perquè no en vol saber res d'una Espanya que espolia, incompleix, maltracta i menysprea.

Els dirigents espanyols no solucionen el problema i l'agreugen reprimint la reacció sorgida per dignitat democràtica. Ni Espanya, ni Catalunya té "líders amb visió estratègica integradora, orientada al futur", però sí dirigents que reprimeixen per a mantenir un passat. Els dirigents espanyols i els "dependentistes" de Catalunya cerquen que Catalunya perdi totalment la seva identitat, cultura, llengua i valors. Cerquen que deixi de ser la "locomotora" de l'economia espanyola, la gran generadora de riquesa productiva, sense capacitat de decisió política, econòmica, identitària, cultural. En definitiva, cerquen castellanitzar-la i convertir-la en "territori intervingut".

Qui té un projecte coherent amb la raó de ser de Catalunya? Un país que té història, identitat, cultura i llengua pròpia. El 16% de la població de l'Estat espanyol i 19% del PIB, un 25% de les exportacions i que és motor econòmic d'Europa, segons la UE. Els seus habitants desitgen optimitzar la seva qualitat de vida, democràcia, serveis socials; "el millor" per a les seves famílies, fet que mereixen pel seu treball. I repeteixo la pregunta, quins líders ofereixen "això" avui a Catalunya? S'escolta els votants catalans? És evident que no.

Mantenir i agreujar el "sostenella y no enmendalla" castellanitzant o demostrar competència perquè els habitants de Catalunya visquin lliures, amb millor nivell de vida, democràcia autèntica i serveis socials avançats?

Calen propostes des de la coherència per tal que els votants puguin decidir amb dignitat democràtica el millor per al present i el futur de les seves famílies. Més i pitjor dependència... o els beneficis de la independència.